

smlouvy o náhradě 5.000 Kč nutná, zůstalo řízení kusým a neúplným (§ 496 čís. 3 c. ř. s.) a proto právem odvolací soud nařídil doplnění řízení v uvedených směrech.

Čís. 7542.

Věřitel, jemuž povolena exekuce zabavením nároku na vydání podílu na společném jmění, příslušejícího dlužníku proti společnosti, a jemuž bylo uděleno zmocnění, by toto dlužníkové právo uplatnil, jest oprávněn přivoditi zrušení společnosti potřebné k dospělosti zabaveného nároku i proti vůli povinného, a to, byl-li dlužník společníkem veřejné obchodní společnosti, i tehdy, kdyby dlužník podle smlouvy onoho práva neměl.

Z toho důvodu, že žaloba se domáhá zrušení společnosti veškerého movitého majetku, nelze ji zamítnouti pro neurčitost žalobní prosby.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, Rv I 6/27.)

Žalobkyni byla povolena k vydobytí peněžitě pohledávky exekuce zabavením dlužníkovu práva proti společnosti na vydání podílu na společenském jmění, a bylo jí uděleno zmocnění, by uplatnila toto právo dlužníka, a aby k tomu účelu podle předpisů občanského práva žádala o rozdělení neb o zahájení roztržovacího řízení, dala výpovědi ze společenského poměru a aby za dlužníka vydala prohlášení, jichž i jinak je třeba k výkonu a k využitkování práva. Údy společnosti byli Josef F. a žalovaný Josef V. Žalobkyně vypověděla žalovanému Josefu V-ovi společenskou smlouvu na 24 hodin a žádala o likvidaci společnosti a rozdělení společenského jmění a když to žalovaný odepřel, domáhala se na něm žalobou, o niž tu jde, by žalovaný byl uznán povinným svoliti, by veškerý movitý majetek závodu byl prodán veřejnou dražbou a výťažek dražby jakož i hotové peníze závodu rozděleny byly v poměru společenských podílů Josefa F-a a Josefa V-a, totiž v poměru 115:90 mezi žalobkyni a žalovaného Josefa V-a. Procesní soud prvního stádu žalobu pro tentokráte zamítl, odvolací soud k odvolání žalobce napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

K vydobytí pohledávání 102.529 Kč byla žalobkyni proti Josefu F-ovi povolena exekuce zabavením práva na vydání podílu na společném jmění, příslušejícího povinnému jako společníku neprotokolované společnosti, firma J. V. a spol., recte Josef V. a Josef F., tovární výroba kartonáží, a bylo jí uděleno usnesením exekučního soudu ze dne 6. března 1926 podle § 333 ex. ř. zmocnění, by toto dlužníkové právo jeho jménem

uplatnila a by k tomu účelu podle předpisů občanského práva (čl. XXI. úv. zák. k ex. ř.) žádala o rozdělení neb o zahájení řízení roztržďovacího, dala výpovědi ze společenského poměru a by platně za dlužníka vydávala prohlášení, jichž jinak jest třeba k vykonávání a využitkování zabaveného práva. Byla tudíž žalobkyně oprávněna, přivoditi zrušení společnosti k vůli dospělosti zabaveného nároku i proti vůli povinného, pokud se týče vypovědění žalovanému společenskou smlouvu s dlužníkem Josefem F-em, a to, byl-li povinný veřejným obchodním společníkem, vzhledem k ustanovení článku 126 druhý odstavec obch. zák. i tehdy, kdyby povinný podle smlouvy tohoto práva neměl (srovnej Neumann, komentář k exekučnímu řádu, 1909—1910, str. 963), jenže výpověď v tomto případě by musila býti dána alespoň šest měsíců před uplynutím obchodního roku, kdežto jinak (§ 1212 obč. zák.) výpověď státi se mohla libovolně a toliko nesměla se státi listivě neb v nečas. Žalobkyně, vycházejíc patrně z předpokladu, že jde o společnost podle občanského zákoníka, vypověděla žalovanému společenskou smlouvu na 24 hodin a žádala likvidaci společnosti a rozdělení společenského jmění a, když žalovaný to odepřel, žádala za vydání rozsudku, že žalovaný jest povinen svoliti, by veškerý movitý majetek závodu, vedeného pod označením J. V. a spol., tovární výroba kartonáží, byl prodán veřejnou dražbou a výtěžek dražby, jakož i hotové peníze závodu byly rozděleny v poměru společenských podílů Josefa F-a a Josefa V-a, totiž v poměru 115:90, mezi žalobkyni a žalovaného. Prvý soud předpokládá, že jde o veřejnou obchodní společnost, zamítl žalobu pro tentokráte, protože nebyla dosud provedena likvidace, bilance a konečný účet, při čemž mu patrně ušlo, že po provedení likvidace by tu asi nebylo movitého majetku, jenž by veřejnou dražbou mohl býti prodán, a v důsledku toho neobíral se otázkou právní účinnosti výpovědi, základní to otázkou pro rozhodnutí této právní rozepře. Odvolací soud uznal správně, že poměr mezi žalovaným a Josefem F-em bylo by lze posuzovati jako veřejnou obchodní společnost toliko za podmínek § 7 úv. zák. k obch. zák., ale nevyhověl odvolání a potvrdil rozsudek prvního soudu jedině z důvodu, že žalobní žádání, by veškerý movitý majetek společenského závodu byl prodán veřejnou dražbou, je tak neurčité, že by nebylo lze na základě rozsudku vésti exekuci, když se neuvádí, které jednotlivé věci to jsou a, pokud jde o hotové peníze, jest dosud nejisto, zbydou-li po likvidaci, když se neví, zda peněz jsoucích zde v den, kdy společenský poměr měl skončiti, nebude použito při vyřízení zbývajících obchodů nebo k zaplacení dluhů podniku. Než s tímto názorem odvolacího soudu nelze souhlasiti. Čeho se žalobkyně domáhá, jest podle obsahu žaloby a její prosby zcela jasno. Jde jí o realizaci nároku na vydání podílu na společenském jmění, který přísluší Josefu F-ovi jako společníku shora uvedeného závodu a, mluví-li žalobní prosba o veškerém movitém majetku tohoto závodu, jsou tím věci, které mají býti předmětem veřejné dražby, dostatečně označeny, neboť stačí takové označení, by v případě prodeje jednotlivé věci bylo lze určit, což podle tohoto označení jest možným. Pokud však jde o peníze, jsou tím míněny hotové peníze zá-

vodu, jež tu budou po provedení likvidace, a nebude-li jich, pak ovšem exekuční soud nebude je rozdělovati. Jest proto výtka učiněná dovolatelkou v tom směru opodstatněna. Než odvolací soud, když již byl toho mínění, že věci, jichž žalobní prosba se dotýká, slušelo označiti přesněji, měl ne sice podle §§ 84 a 235 c. ř. s., arcí však podle § 182 c. ř. s. působiti k tomu, by tento nedostatek byl odstraněn (srovnej rozh. uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 5358), a nesměl toliko z tohoto důvodu žalobu zamítnouti pokud se týče upříti odvolání úspěch, jelikož by se to nesrovnávalo se zásadou procesní hospodárnosti ovládající civilní soudní řád. V důsledku toho ani odvolací soud nezabýval se otázkou právní účinnosti výpovědi a zejména ani nezjistil skutečnosti rozhodné pro posouzení, o jaký právní poměr mezi žalovaným a Josefem F-em jde a podle kterého práva případ má býti posuzován, zda podle práva obchodního či podle občanského zákoníka.

Čís. 7543.

Hostinskou koncesi může udělit jen úřad a nelze z ní plynoucí oprávnění zpravidla předati ani převzít soukromoprávním jednáním. Hostinský podnik však může býti předmětem soukromoprávních jednání.

Ručení nabyvatele podniku za dluhy podniku (§ 1409 obč. zák.) pojí se k převzetí podniku a nikoliv k převzetí té neb oné jeho více méně podstatné součástky. Ručení vzniká skutečným odevzdáním podniku.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1927, Rv I 266/27.)

Žalobce dodal pivo do hostince, jenž náležel Barboře D-ové a jejíž tato postoupila své dceři Marii V-ové. Žalobě, by žalované Barbora D-ová a Marie V-ová byly uznány povinnými zaplatiti rukou společnou a nerozdílnou odebrané pivo vyhověl procesní soud prvního st. l i c e pouze ohledně Barbory D-ové. K odvolání žalobce uznal o d v o l a c í s o u d podle žaloby i proti Marii V-ové. D ů v o d y: Především nelze upříti oprávnění výtce odvolatelově, že první soudce nevyštl náležitě zjištěnou skutkovou okolnost, že žalovaná Barbora D-ová podle smlouvy tržové (postupní) ze dne 21. října 1922 postoupila a odevzdala usedlost čp. 12 v Z. i s hostincem spolužalované své dceři Marii V-ové a jejímu muži Antonínu V-ovi, že pak živnost hostinskou provozovala ještě dále na vlastní účet. Soud odvolací sdílí plně právní názor odvolatele, že na rozdíl od nemovitosti jest též zmíněná hostinská živnost v nemovitosti té provozovaná sama o sobě zvláště určitou majetkovou hodnotou, které také samu o sobě lze nabýti, tudíž že tato živnost jest zvláštním jměním, pokud se týče podnikem, jaký má na mysli ustanovení § 187 III. dílčí novely. Zjistil-li tedy první soudce, že po prodeji, pokud se týče po postupu nemovitosti manželům V-ovým, živnost hostinskou jim podle smlouvy rovněž postoupenou Barbora D-ová provozovala na dále sama na vlastní účet a že Marie V-ová počala živnost tu na svůj účet provozovati sama teprve v roce 1925, když jí udělena byla